

Το πρώτο κουδούνι

/ Γενικά

Φωτο:freegossip.gr

Φωτο:freegossip.gr

Της Χρύσας Καραγκούνη Μαθήτριας Λυκείου

Μια ηλιόλουστη μέρα ξημέρωσε, και ο ήλιος λαμπερός καθρεφτιζόταν πάνω στα γαλανά νερά του Ευρίπου. Θα έλεγε κανείς ότι μία τέτοια μέρα ο καθένας θα έμενε στο κρεβάτι του να χαρεί την πρωινή καλοκαιρινή δροσιά και να χορτάσει το κελάηδημα των πουλιών.

Όμως, ο Μύρωνας σήμερα είχε ξυπνήσει από νωρίς. Για την ακρίβεια, δεν είχε κοιμηθεί και πολύ, καθώς όλο το βράδυ σκεφτόταν την επόμενη μέρα.

Το καλοκαίρι είχε πλέον τελειώσει, και σήμερα θα γινόταν ο αγιασμός για την έναρξη των σχολείων. Η σκέψη αυτή προκαλούσε στον Μύωνα μία απέραντη δυσφορία. Ήξερε ότι αυτό σήμαινε ότι οι βόλτες με τους φίλους του θα περιορίζονταν, ενώ θα έπρεπε να συγκεντρωθεί στα μαθήματά του και να αγωνιστεί για να βελτιώσει τους χαμηλούς περσινούς βαθμούς του.

Με βαριά καρδιά σηκώθηκε για να ετοιμάσει το πρωινό του. Μόλις μπήκε στην κουζίνα, αντίκρισε την μητέρα του χαμογελαστή να μαγειρεύει.

—Καλημέρα! Καλή σχολική χρονιά, του είπε.

—Φφφ.... ξεφύσηξε εκείνος, και με βαριεστημένο ύφος απάντησε -Καλημέρα.

Ο Μύρωνας ανησυχούσε ιδιαίτερα για την πρώτη του μέρα στο σχολείο, επειδή αυτό θα σήμαινε ότι έπρεπε να συναντήσει τον Ιάκωβο. Η σκέψη αυτή του προκαλούσε μεγάλη ταραχή.

Χαμένος στις σκέψεις του, γέμισε μία κούπα με γάλα και έριξε μέσα δημητριακά. Πρόσθεσε, τέλος, μία κουταλιά μέλι. Θυμήθηκε ότι αυτό ήταν το αγαπημένο πρωινό του Ιάκωβου.

Αχ, αυτός ο Ιάκωβος, ήταν ο καλύτερος φίλος του, μα τώρα πόσο καιρό είχαν να μιλήσουν... Συχνά ο Μύρωνας ένιωθε ότι του έλειπαν τόσο πολύ οι σκανταλιές που έκαναν μαζί, τα ατέλειωτα παιχνίδια, η αλληλοβοήθεια, η κατανόηση και η

αδελφική αγάπη που έδειχνε ο ένας στον άλλο. Το ήξερε, ήταν κρίμα να είναι μαλωμένος μαζί του για μία παρεξήγηση. Μάλιστα, αρκετές φορές είχε πείσει τον εαυτό του να βρουν, όμως, ο εγωισμός του τελευταία στιγμή δεν τον άφηνε να πει λέξη μια τόσο απλή, αλλά με μεγάλο νόημα, «συγγνώμη».

Ξαφνικά, ακούστηκε μία κόρνα έξω από το σπίτι του. Κοίταξε ρολόι του και έκπληκτος διαπίστωσε ότι είχε ήδη αργήσει. Ο πατέρας του περίμενε στο αυτοκίνητο για να τον μεταφέρει στο σχολείο. Βιαστικά πήρε την τσάντα του και την ζακέτα του και όρμησε έξω από το σπίτι.

Μία ανεξήγητη αδημονία τον πλημμύρισε. Στην προσπάθεια του να εξηγήσει το περίεργο συναίσθημα αυτό, ούτε που κατάλαβε για πότε έφτασε στο σχολείο. Κοίταξε τόν πατέρα του. Παρατήρησε μία ζεστασιά που εξέπεμπε το βλέμμα του. Εκείνος τον φίλησε και με αγάπη του είπε

—Καλή χρονιά, παιδί μου. Σου εύχομαι με τον καινούργιο χρόνο να γίνεις καλύτερος άνθρωπος.

Ο Μύρωνας δεν μίλησε. Οι λέξεις αυτές του πατέρα του ηχούσαν στο κεφάλι του ξανά και ξανά. Όμως, έπρεπε να βιαστεί. Το κουδούνι-το πρώτο κουδούνι του χρόνου- σε λίγο θα χτυπούσε.

Μπήκε στην αυλή του σχολείου. Κοίταξε γύρω του και αντίκρισε τους συμμαθητές του, γνωστούς του, αλλά και πολλά καινούργια παιδιά. Στήν άκρη της αυλής παρατήρησε την φιλόλογό του, την κυρία Ασπασία.

«Μμ», σκέφτηκε. «Η κυρία Ασπασία, στο τσάκ δεν με άφησε πέρσι στην ίδια τάξη. Ωραία αρχή κάναμε».

Πίσω του ακούστηκαν φωνές «Μύρωνα, Μύρωνα». Γύρισε και είδε τους φίλους του, τον Γιάννη, τον Αντώνη και τον Δημήτρη.

—Καλώς σε βρίσκουμε φίλε μου, του είπαν. Έλα να πιάσουμε μία θέση μπροστά μπροστά.

Χαρούμενος εκείνος έτρεξε κοντά τους. Στάθηκαν ακριβώς μπροστά από το τραπέζι, όπου θα γινόταν ο αγιασμός, και μόλις όλα τα παιδιά είχαν πάρει τις θέσεις τους, το κουδούνι χτύπησε.

Στο βάθος, ο Μύρωνας πρόσεξε τον Ιάκωβο. Παρατήρησε ότι ο τρόπος που τον κοιτούσε έδειχνε παράπονο και στενοχώρια, όμως, παρόλο που αυτό του δημιούργησε αμηχανία, προτίμησε να προσποιηθεί ότι δεν τον είχε δει. Ο αγιασμός είχε πλέον αρχίσει και ο ιερέας άρχισε να ψέλνει

«Άγιος ο Θεός, Άγιος ισχυρός, Άγιος αθάνατος, ελέησον ημάς».

Ο Μύρωνας έκανε τον σταυρό του, όμως, αισθανόταν ένα βάρος στην ψυχή του. Ήξερε ότι δεν είχε προσπαθήσει όσο χρειαζόταν την προηγούμενη χρονιά. Είχε προκαλέσει αδικίες και είχε αφήσει διχόνοιες να υπάρχουν. Ωστόσο, κατάφερε να ξεπεράσει τις σκέψεις του, προβάλλοντας τον εγωισμό του.

Έπειτα, ήταν η ώρα να πουν το 'Πάτερ ημών'

-Όλοι μαζί, είπε ο ιερέας.

Έτσι, όλα τα παιδιά, μαζί και ο Μύρωνας, άρχισαν να λένε την προσευχή αυτή. Φτάνοντας προς το τέλος της, ο Μύρωνας πρόσεξε τα λόγια της.

«Άφες ημίν τα οφειλήματα ημών, ως και ημείς αφήμεν τοίς οφειλέταις ημών»

Τύψεις τον πλημμύρισαν. Μα πως θα μπορούσε να τον συγχωρέσει ο Θεός, όταν εκείνος δεν συγχωρούσε τον καλύτερό του φίλο για κάτι μηδαμινό; Πως θα μπορούσε να ακολουθήσει την συμβουλή του πατέρα του και να γίνει καλύτερος άνθρωπος, όταν κρατούσε κακία στους συνανθρώπους του; Πως θα μπορούσε να είναι εντάξει με τον εαυτό του, όταν αδικεί και συκοφαντεί τους φίλους του;

Με τις σκέψεις αυτές λύγισε, και ο εγωισμός του κάμφθηκε. Δάκρυα κύλησαν στο πρόσωπό του. Έτρεξε προς το μέρος του Ιάκωβου, τον αγκάλιασε και του είπε:

-Συγγνώμη, φίλε μου, συγγνώμη.

Ο Ιάκωβος, συγκινημένος κι εκείνος, απάντησε:

-Είμαστε και πάλι φίλοι, αδερφέ μου.

Ο αγιασμός τελείωσε, και τα παιδιά αποχαιρετούσαν τους συμμαθητές τους. Η κυρία Ασπασία πλησίασε τον Μύωνα και του ευχήθηκε:

-Μύωνα, καλή σχολική χρονιά. Εύχομαι φέτος να αγωνιστείς και να βελτιωθείς, από πέρσι.

Με χαρά και κατανόηση τώρα, ο Μύρωνας αποκρίθηκε:

—Σας ευχαριστώ κυρία, σας ευχαριστώ για όλα.

Ο Μύρωνας ήταν ευτυχισμένος. Είχε νικήσει τον εγωισμό του και είχε αποφασίσει ότι στο εξής δεν θα κρατούσε κακία στους συνανθρώπους του. Θα προσπαθούσε να ακολουθήσει την συμβουλή του πατέρα του. Άλλωστε, είχε ήδη κάνει το πρώτο βήμα. Το πρώτο κουδούνι του σχολικού έτους τον είχε βρει καλύτερο άνθρωπο.

Πηγή: Τριμηνιαίο περιοδικό του Μητροπολιτικού Ιερού Ναού Αγίου Δημητρίου Χαλκίδος, «ο Μυροβλύτης», τεύχος 51, Ιανουάριος-Μάρτιος 2015